

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **L. s. r. o.**, právně zast. Mgr. Hanou Zahálkovou, advokátkou se sídlem v Brně, Příkop 4, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně**, se sídlem nám. Svobody 4, 602 00 Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 7. 2005, č. j. 30 Ca 298/2004 – 25,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 7. 2005, č. j. 30 Ca 298/2004 – 25 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadl shora uvedený rozsudek, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 5. 3. 2002, č. j. 110-6068/2001-0106. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Finančního úřadu v Letovicích ze dne 23. 7. 2001, č. j. 13597/01/285971/3811, platebnímu výměru, kterým mu byla předepsána k přímému placení daň z příjmů ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období roku 1999 ve výši 304 608 Kč.

Stěžovatel napadl rozsudek kasační stížností v celém rozsahu z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení (ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších

předpisů - dále jen „s. ř. s.“), z důvodu vady řízení, neboť správní orgán vycházel ze skutečností, které nemají oporu ve spise, a proto měl krajský soud napadené správní rozhodnutí zrušit /ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s./ a z důvodů nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí /ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s./. Stěžovatel v první řadě namítá, že krajský soud rozhodl ve věci samé bez jednání, aniž by k tomu byl ze strany žalobce nebo jeho zástupce vysloven souhlas, čímž tento soud odňal stěžovateli jeho právo na projednání věci v jeho přítomnosti, kteréžto je mu zaručeno ustanovením čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Napadený rozsudek navrhoval stěžovatel zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření se k tomuto bodu kasační stížnosti nevyjádřil.

Krajský soud v Brně napadeným rozsudkem zamítl žalobu a rozhodl o náhradě nákladů řízení. V odůvodnění uvedl, že soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání poté, co s tímto postupem účastníci projevíli souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Z předloženého spisového materiálu je zřejmé, že stěžovateli byla výzva dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., aby se vyjádřil, zda souhlasí s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání, doručena dne 8. 4. 2005. V reakci na tuto výzvu bylo krajskému soudu dne 15. 4. 2005 osobně doručeno sdělení stěžovatele, že souhlasí, aby Krajský soud v Brně rozhodl o žalobě ve věci samé bez nařízení jednání, avšak pouze v případech uvedených v ustanovení § 76 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (ust. § 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, neboť řízení před krajským soudem bylo zatíženo vadou, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé /ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s./.

Podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

Výše uvedené ustanovení presumuje předpoklady (fikci souhlasu), kdy může soud o žalobě rozhodnout bez jednání. Pravidlem při soudním rozhodování je vždy nařízení ústního jednání, aby byla zachována zásada ústnosti a veřejnosti soudního jednání (srov. též čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 96 odst. 2 Ústavy České republiky). Výjimkou z této zásady je možnost soudu projednat věc bez nařízení jednání, tato výjimka však musí být vykládána zejména s ohledem na zájmy účastníka řízení, neboť je to tento účastník řízení, o jehož právech se rozhoduje a tento účastník také s řízením disponuje.

V daném případě stěžovatel využil svého dispozičního práva a ve lhůtě stanovené krajským soudem vyjádřil svůj souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání pouze pro případy uvedené v ust. § 76 odst. 1 a 2 s. ř. s. Za situace, kdy však krajský soud nerozhodl o žalobě v intencích ust. § 76 odst. 1 a 2, nýbrž rozhodl ve věci samé bez nařízení jednání, bylo takovým postupem účastníkovi odepřeno jeho ústavně zaručené právo na veřejné a ústní projednání věci.

Lze tak uzavřít, že právo účastníka trvat na nařízení ústního jednání musí soud respektovat. V daném případě tímto způsobem krajský soud nepostupoval, a proto Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení (ust. § 110 odst. 1 s. ř. s.).

V dalším řízení bude krajský soud postupovat dále tak, že nelze o věci rozhodnout bez nařízení jednání, neboť stěžovatel s takovým postupem nesouhlasil.

Pro úplnost pak Nejvyšší správní soud dodává, že v tomto svém rozhodnutí nikterak nehodnotil kasační námitky stěžovatele ve věci samé ani důvody, pro které krajský soud žalobu zamítl, neboť za situace, kdy shledal vadu v procesním postupu soudu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí samotného se nemohl těmito zabývat.

V novém rozhodnutí pak krajský soud rozhodne též o nákladech řízení účastníků jak v řízení žalobním, tak i v řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2007

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu